

## Szent Ágoston püspök zsoltármagyarázatából (110/111. zsoltár)

Elérkeztek a napok, hogy alleluját énekeljünk: legyetek itt szívvel-lélelkel, testvérek, hogy befogadjátok mindazt, amit az Úr biztatásunkra és annak a szeretetnek a táplálására nyújt, amellyel Istenhez jó tartozunk! Legyetek itt szívvel-lélelkel, jó hangú énekesek, az igaz és romolhatatlan Isten dicséretének és örök dicsőségének fiai! Legyetek itt figyelmesen, akik énekelni és zsol-tározni tudtok szívetekben az Úrnak, hálát adván mindenkor mindenekért, és dicsérjétek Istent, mert ezt jelenti az alleluja.

Ezek a napok is bizony úgy jönnek, hogy elmulandók, és úgy múlnak el, hogy ismét eljövendők, és azt a napot jelképezik, amely nem jön és nem múlik el, mivel sem tegnap nem előzi meg, hogy jöjjön, sem holnap nem szorítja, hogy elmúljon. S miután majd valóban elértünk ehhez a naphoz, hozzá tartozván mi sem fogunk elmúlni; és amint a zsoltáros énekl egy helyen Istennek: Boldogok, akik házadban lakoznak, örökké magasztalnak téged – ez lesz a tétlenek teendője, ez a ráérők munkája, a nyugalmasok cselekvése, ez a gondtalanok gondja. Mert amint ünnepien, kedves vidámsággal következnek ezek a napok a nagybőjt napjainak elmúltával, amelyek az Úr testének föltámadása előtt ennek az életnek a siralmát jelképezik, éppígy az a nap örökké tartó boldogsággal fog bekövetkezni, amely a föltámadás után adatik az Úr teljes testének, azaz a szent Egyháznak, eltűnván ennek az életnek minden viszontagsága és fájdalma. Ez az élet pedig önmegtartóztatást követel meg tőlünk, hogy még fáradozással és küszködéssel nyögve, megterhelten is, hajlékunkat, amely az égből van, felölneni vágyva tartózkodjunk a világi gyönyörűségek-től. És a negyvenes szám ezt jelképezi, ameddig Mózes, Illés és maga az Úr is böjtölt. Hiszen a Törvényből is, a prófétákból is és magából az evangéliumból is (amelyről a Törvény és a próféták tesznek tanúságot; ezért a hegyen is ama két személy közt középen ragyogott föl a Megváltó) azt a parancsot kaptuk, hogy a világ minden csábításától, amelynek foglyul esve az emberek elfeledkeznek Istenről, sóvárságunkat mintegy a mértékletesség böjtjével visszafogjuk mindaddig, amíg a tízparancsolat Törvényének tökéletessége, mint tízhúrú lant, ugyane világ négy égtáján, tehát az egész földkerekségen hirdettetik, hogy a tíz négyszer véve a negyvenes számot adja ki. Az Úr föltámadása utáni ötvenes szám viszont, ameddig alleluját éneklünk, nem valamiféle idő végét és elmúlását, hanem ama boldog örökkévalóságot jelképezi, hiszen egy tízest adva a negyvenhez az a bér adatik meg az ebben az életben fáradozóknak, amelyet az elsőknak és az utolsóknak egyformán szánt a Gazda.

Hallgassuk meg tehát Isten népének istendicsérettel telt szívét! Íme, ebben a zsoltárban egy boldog ujjongással ujjongó embert szólaltat meg, előképét adja az Isten szeretetében túlszorduló szívű népének, tudniillik Krisztus testének, amely minden rossztól megszabadított.

*Fordította Tokodi Péter egyetemi hallgató (ELTE BTK)*